

Dr. Kolláth György
1122 Budapest, Városmajor u. 43.
Tel/fax: 4570639
www.kollath.com

Tisztelt Legfelsőbb Bíróság!

Ügyszám: Pfv.IV.21.759/2006/2.sz.

Az írásbelivel egyezően fenntartom az Ítéletábrla 2. Pf. 20.222/2006/3. sz. ítélete elleni a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat. Rövid szóbeli nyilatkozatot teszek, írásban is előterjesztve:

1)Elsődleges kérelem: a T. Legfelsőbb Bíróság mindkét ítéletet megváltoztató, a módosított kereseti kérelemnek helyt adó határozatot hozzon a Pp. 275. §. /4/. bek. alapján. Ez esetben azt kérem, hogy kötelezze a bíróság az alperest, hogy az ítélet rendelkező részét a Magyar Hírlap c. lapban fizetett hirdetésként tegye közzé a határozat kézhezvételétől számított 15 napon belül.

2)Másodlagos kérelmem: amennyiben tényállásbeli és mérlegelésbeli tisztáznivaló maradt fenn, úgy hatályon kívül helyező, új eljárásra és új határozat-hozatalra kötelező döntést indítványozok a jogorvoslati kérelmemben írt 3 téma: az ún. szakmai vita, a DUNAGATE-jelentés, és az SZT-tiszti jogszabály-előkészítés jogi relevanciája tekintetében.

3) Kérem, hogy a T. Legfelsőbb Bíróság mindhárom fokú eljárásra vonatkozóan, perköltségben is marasztalja az alperest. Annak összegét az I. és a II. fokú eljárásban a petitum szerint, a felülvizsgálati eljárást illetően pedig, bírósági mérlegeléssel kérem megállapítani.

Érvek

Megítélésem szerint a jogerős ítélet érdemre kihatóan jogszabálysértő. Ennek ténybeli és jogi érveit, következtetéseit a felülvizsgálati kérelemben kifejtettem. Felülvizsgálati ellenkérelem nem érkezett, az alperes álláspontja még ismeretlen. Ha szükséges, esetleg reagálnék az alperesi előadásra. Ismételnem felesleges, pár hangsúlyos jogi érve bemutatása talán indokolt. Ezek:

1.) Az ügynöklistán megszellőztetése az Alkotmánybíróság 2005. 10.04-i határozata értelmében is jogellenes volt és volna, mert - idézem – nincsen olyan alkotmányos cél, melynek elérése indokoltá tenné a teljes nyilvánosságra hozatallal járó alapjog korlátozást.... A puszta információs érdek önmagában nem elég a korlátozáshoz, sőt a közérdekre vagy jogpolitikai célra történő hivatkozás sem elegendő. Ezt vallottam mindig is, mégis ez, illetve ennyi volna történészi-jogászai szakmai vita. Az akár elkeseredetten is folyhat, ami ízlés dolga. Esetünkben azonban nem ez történt, hanem a kutatás és a közlés szabadsága ürügyén embereket akartak meghurcolni, nyilvánosan. Azért emeltem fel a szavam egy PC nevű magánintézmény „listázása” ellen, hogy senki ne ossza az országot kétfelé: az egyik szégyellje magát, kollektíve a másik megbélyegzése által. Én erről írtam, az alperes pedig rólam. Burkoltan leügynöközött. A rendszerváltáshoz kapcsolódó jogászai munkámat, és általa a becsületemet, az emberi méltóságomat és a jóhírnevemet hamis állításokkal, szakmája elemi szabályait semmibe véve, objektíve alaptalanul és szubjektíve rosszakarattal megsértette. Mindezt idegen érdekből, önkényesen és alkalmasint pénzért tette. Egyszerűen ártani akart, mint máskor, másoknak is, midőn embereket lekommunistázott, leszociál-fasisztázott (Lásd: pl. korábban hivatkozott ÉS-beli reagálások Várnai Ferenc és Szalai Erzsébet részéről). Megvalósult mindaz, amit az ilyenféle jogsértésekről az AB és a L.B. zsinórmértékül követ. Nem arról van szó, hogy egy kicsit felfokozott lett a bírálat. Ez a szituáció magyarázza meg az alperes rosszhiszemű próbálkozását, illetve negligáló magatartását a per bizonyítási szakaszát illetően is.

2.) Az I. fokú bíróság korrekt tényfeltárássra és mérlegelésre törekedett. Sajnálatosan, habár a tárgyaláson kivonatossan ismertette, nem kellően értékelte egyik bíróság sem a DUNAGATE-jelentést. Az ui. még közvetve sem az ügynök-aktákról, hanem az állambiztonság rendszerváltozásának hibáiról szólt. Akkor, amikor még nem volt adatvédelmi törvény, de majdnem minden ab ovo államtitoknak számított. A jelentésünk is, habár benne mi is hitet tettünk egy ésszerű nyilvános közzététel mellett. Már a kereset indítványozott Dr. Pajcsics József személyében tanú-meghallgatást, aki az itt jelentkező szakmai tények és következtetések dolgában is biztos eligazítást nyújtott volna. Kár, hogy megidézésére nem került sor. Ugyanő, az állambiztonság-nemzetbiztonság szakértője elősegíthette volna azt is, hogy az ún. SZT-tiszti kodifikáció – a per tartalma szempontjából – helyes megvilágítást kapjon. Paradoxon: az alperes jóformán semmit nem tett az őt terhelő bizonyítási kötelezettség érdekében. E helyett a felperes előzékenyen a bíróságot ellátta információval, amit a bíróság szakszerűtlenül, tévesen a felperes ellenében mérlegelt. A II. fokú bíróság ítélete már a tényállási részében képtelen volt pontosan idézni: milyen személyiségi jogi alapon kért jogvédelmet a kereset. Esélytelennek mutatkozott annak megértésben, hogy mi és miért történt a felperes és az alperes cikkeiben. Tévesen mérlegelte a bizonyítás elemeit és azok jogi relevanciáját mind a DUNAGATE, mind az SZT-tiszti jogszabály-előkészítés tekintetében. Három megállapítása jogi nonszensz: a) A szándékoltan, nem is burkoltan sértő „érintettség” szerinte megáll, mert a BM-beli jogszabályrendezés ezt igazolja. Ha tehát valaki valamivel miniszteri utasításra foglalkozik, akkor attól ő már - a munka tartalmától, céljától és eredményétől függetlenül!? – érintett? B) Mentegethető vajon a keresetbeli 2. pont alperesi „elkövetése” azzal, hogy túlzó, de „nem olyan aránytalan módon” az. Vajon, ez mennyiségi kérdés volna? c) Mennyiségi szemléletű bírósági verifikációnak elég-e vajon az, ha „nem minden alapot nélkülöző következtetést” írnak? Mennyi alap kellett volna ott, ahol nem is az ügynök-aktákról, hanem másról van szó. És ezzel az alperes csak később, a per során, s ott is rosszhiszeműen érvelt. Ekkor ui. már biztosan, a saját szakmájának elitje részéről tudta, hogy K.GY. esetében nem volt ügynökügyben érintettség, és nem járt élen iratok megismerhetetlenné tételében. Minden iratot megismerhetett. A II. fokú ítélet nem veszteget sok időt a fellebbezés megfelelő elbírálására sem. Szinte a II. fokú bíróság vette át – egyoldalúan, önkényesen és tévesen - azt a bizonyítási szerepet és kockázatot, ami az alperest terhelte volna. A tábla hosszas elvi idézeteiből és fejtegetéseiből az alperes - gyakorlatilag hiányzó – védekezését elfogadó döntés nem következhetett volna.

3.) A II. fokú ítélet bőséges jogszabály-ismertetést is nyújt, az Alkotmánytól kezdve a Ptk. 76. §-sáig. Hogy-hogynem, a Ptk. alapelvi súlyú 4-5. §-sa, és a 75. § (1) bekezdése kimaradt a sorból. Zárásul, csak az utóbbi, hatályos normát idézném: A személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A felperes személyes keresete - az első, egyben valószínűleg az utolsó is – pusztán ezt vette komolyan.

4.) A jelen per kihatása messze mutat. A per főbb állomásai az interneten elérhetők. Sokan tekintik majd igazodási pontnak a Legfelsőbb Bíróság mai határozatát. A döntés világosan kijelölheti a személyiségvédelem valós, igényes és jogvédő felelősségi viszonyait.

Tisztelettel kérem a Legfelsőbb Bíróság ügydöntő határozatát.

Budapest, 2006.12.06.

Tisztelettel:

Kolláth György felperes